

VESELE POČITNICE!

Otroci!

Če ne veste kaj bi s seboj, če so starši v službi, prijatelji na morju, babice pa daleč – poišcite nas! Koga?

Otroško letovišče Pacug, kjer se zbirajo veseli Pacužani ter počitniške dejavnosti v Ljubljani. Že s samim tem uvodom smo povedali, da je Zveza prijateljev mladine Vič-Rudnik in vse ljubljanske zveze organizirale pestro dejavnost v času počitnic za naše najmlajše.

V Pacuški dolini je v dveh mesecih poletnih počitnic uživalo 1200 otrok v igri, zabavi, soncu in morju. Poleg viških otrok je bilo te zabave deležno tudi večje število otrok, ki s starši začasno bivajo v tujini in jim je to bila oblika izpopolnjevanja materinega jezika.

Med viške »Zobotrebece, Gusarje, Svetilnike, Zapornike, Zlate ribice itd.«, so se pomešali tudi otroci iz Bratislave, Nepopisno srečni in s solzami v očeh so odhajali z obljubo, »drugo leto nasvidenje!«

Ob tej priložnosti lahko povemo, da bo 35 viških pionirjev v prihajajoči zimi uživalo zimsko veselje v Visokih Tatrah. Ocene o potekih kolonij najboljše predstavi odlomek iz poročila druge izmene: »Vseh deset je bilo izredno lepih. Koristno smo jih izkoristili za plavanje, igre v vodi, sončenje ter tudi športne aktivnosti na igriščih. Otroci so si na sprehodih ogle-

dali soline v Strunjanu, akvarij v Piranu, Portorož, bili so navdušeni nad vožnjo z ladjo v piranskem zalivu. Organizirali smo tri plesne in dve kulturni prireditvi, pacuške igre in recital v počastitev praznika vstaje 22. julij.«

V zadnjih dneh pa tudi naše letovišče pesti pomanjkanje pitne vode, kar nam povzroča obilico težav. Dogaja se, da iz pip voda ne priteče tudi do 12 ur, na portoroških plažah pa je neomejena poraba vode in tuširanje. Ob tej priložnosti izredna pohvala kuharskemu kadru, saj sredi noči, ko pritečejo kapljice vode pripravljajo obroke hrane za 190 lačnih ust.

Prepričani smo, da ni nikomur žal dni, ki jih je preživel z nami na koščku najlepše slovenske obale. Č. V.

IZ VNANJH GORIC

Složno do novega vodovoda

Letošnje leto bo za kmete Marjana Debeveca in Ivana ter Marijo Burger iz Vnanjih Goric pomenilo prelomnico, kakršne kmetje v tem raztresenem kraju najbrž ne beležijo vsak dan. Že to jesen bo namreč v njihove samotne domove pritekla voda iz pravega pravega vodovoda, ki je v tako oddaljenih zaselkih prava redkost. Seveda pa jim dragocena pridobitev ni padla kar z neba. Za to je bilo treba pošteno pljunuti v roke in odriniti lep del prihrankov, ki jih na njihovih ne posebno donosnih kmetijah najbrž ni ravno veliko.

»Do tega vodovoda smo se dokopali predvsem s složnostjo, zadovoljno razmišljanje danes Ivan Burger. »Nismo bili namreč deležni prav nobene družbene finančne pomoči, ampak smo morali narediti vse sami: sami smo najeli stroje za kopanje, sami smo vse zasuli in sami smo tudi zbrali potrebni denar za cevi. Slednje smo dobili prek KS (ta jim je tudi sicer šla zelo na roko). Pri vsem tem je bil še posebej zagnan Marjan Debevec, ki je tudi najbolj zaslužen, da je stvar sploh stekla.

Nova vodovodna napeljava Marjana Debeveca in Ivana ter Marije Burger poteka v dolžini kar 1700 m, njeni porabniki pa jo bodo lahko koristili, kakor hitro bodo imeli ugrajene ure. Vodo pa že imajo v hiši. »Zdaj smo se vrgli na spravljanje krompirja, ko pa bo to mimo in še ostala kmečka dela, bomo imeli čas, da v celoti dokončamo vodovod,« pravi Ivan.

Pred gradnjo tega pomembnega projekta, so bili kmetje docela odvisni od deževnice. Po Černobilu in ob vse hujšem onesnaževanju zraka pa so, kot pravi Ivan, začeli resno razmišljati o boljši vodi. To pa je lahko seveda samo vodovod. Ivan, ki sicer prav nič ne mara, da se vsa stvar obeša na veliki zvon, ne pozabi povedati tudi, da so se na podoben način pred leti že dokopali do elektrike in

telefona. »Tudi tu smo uspeli samo z voljo in složnostjo. Kdove, morda ne bi uspeli, če bi nas bilo za celo vas.« B. VRHOVEC

Marjan Debevec in Ivan Burger pred hidrantom novega vodovoda

PREDSTAVLJAMO VAM NAŠ KRAJ:

KARLOVICA

Kako do boljših cest?

»Ja, če že mislite o čem pisati tu pri nas, potem napišite najprej, kako slabe ceste imamo,« me je počula družina vrlih mož na terasi enega od kranjov Karlovice pri Velikih Laščah, ko sem se zadnjo soboto v avgustu znašel s svojim starim vozilcem v tem kraju.

Zaprašena in dotrajana makadamska cesta tudi prišleka najbolj zbode v oči, ko se pripelje v to malo, pozabljeno vasio. Cesta na odseku Podstrmec–Lužarjije sploh poglavje zase, saj že marsikje kaže »rebra«, medtem ko je na odseku Karlovice – Mala Slevica morda za spoznanje manj načeta, zato pa ni na njej nič manj prahu. Kranjani Karlovice si že več let prizadevajo, da bi zadevo spravili z mrtve točke in cesto odeli s tako potrebnim asfaltom, a brez uspeha. Vsakič je odgovor odgovornih isti: ni denarja.

»Najbolj žalostno je, da se za takšno cesto kot je, nihče ne skrbi več,« se jezi Jože Šilc ml., ki je ob očetu, predsedniku vodovodnega odbora, precej na tekočem z nadlogami kraja. »Dvakrat na leto gredo čeznjo samo z gredarjem in to je tudi vse. Cestarjev pa ni bilo blizu že več let. Nič čudnega, da so zato cestni propusti že marsikje zamašeni in da voda ob večjih nalivih teče kar čez.« Svoj delež k takemu stanju ceste pa po besedah Franca Dolšaka, predsednika vaške skupnosti, nedvomno prispevajo tudi težki tovornjaki, ki vozijo mimo. »Lani je šlo tu čez vsaj po 300 kubikov lesa na dan, in če bi od vsakega kubika prevozniki primaknili samo en odstotek za cesto, bi bil problem hitro rešen,« pravi Franc Dolšak.

Skrb za vodo

Ceravno Karlovice ne premore več kot trinajst hiš, pa kranjom nikakor ni vseeno, v kakšnem okolju živijo. Zato vestnejši kranjani marsikdaj namršijo čelo, ko vidijo, kako nekatere hiše ob potoku Karlovice

mečejo svoje odpadke kar v vodo. Problem najbrž ni samo ekološki, saj vse te odpake gotovo tudi prispevajo, da se potok vztrajno maši, spričo česar ob večjih nalivih prihaja do povodnji.

Poglavje zase je tudi vaški vodovod: voda v njem je, kot pravijo oporečna, vendar ne toliko, da bi škodovala domačinom, ki so jo vajeni; morda bi utegnili škodovati le tujcem. Vsekakor bolj neprijetno je, da je poleti vode čisto premalo. Za to so menda krivi premajhni izviri, ki ne morejo napolniti sicer dovolj velike

Tudi tako majhnim krajem kot je Karlovice ne manjka problemov

Krajani Brda in Vrhovcev praznovali

Tudi letos – 17. julija – smo se krajani Brda in Vrhovcev zbrali v kulturno prosvetnem domu na Brdu na praznovanju skupnega krajevnega praznika, z namenom, da še posebej slovesno obudimo spomin na dogodke leta 1942, ko so italijanski okupatorji požgali hiše in morili nedolžne domačine, zavedne Slovence. Na ta dan pred 35 leti je okupator ustrelil 16 domačinov in požgal 13 domačij. Toda tudi vsa ta grozodejstva okupatorju niso bila dovolj, oropal je domačinom njihova borna imetja in tako je bilo oškodovanih še 50 družin.

Svečanost je pričel Anton Nanut predsednik sveta KS Brdo. Slavnostni govornik pa je bil Anton Blažič, predsednik sveta KS Vrhovci, ki se je poleg zgodovinskih dogodkov dotaknil še povojne obnove, napredka obeh krajev ter še posebej orisal prizadevanja obeh krajevnih skupnosti v času, ki ga živimo.

Proslavo so popestrili s kulturnim programom mladinci. Tako je Igor Maroša zaigral na harmoniko več skladb, Alenka Omeje, Vesna Merkonja in Jerca Petrič so prebi-

rale odlomke in recitirale. Delegaciji obeh KS so položile venec in cvetje na spominska obeležja in grobove padlih borcev in talcev Brda in Vrhovcev. Venec je položila tudi lovska družina Brdo. Ob zaključku proslave so bila podeljena bronasta priznanja OF in pisna priznanja KS.

Bronasta priznanja so prejeli: Dimitrij Anastasov, Jože Jaklič in Janez Čiuba (vsi KS Brdo) ter Mojca Černe, Stane Vrhovec, Vida Živec, Marija Vilar, Irena Škabar in Rozalija Flander (vsi KS Vrhovci). Pismena priznanja KS Brdo so prejeli: Cveto Trampuž, Jože Likar, Franc Tavcar, Zmagoslav Rupret, Jožef Karo, Zorka Furlan, Ernest Trampuž, Socialna zdravstvena komisija KS Brdo in delegacija za zbor KS občinske skupščine iz KS Brdo.

Pismena priznanja KS Vrhovci za leto 1987 pa so prejeli: Milan Črepišek, Smajo Kulovzovič, Ivan Lovše, Antonija Rožič, Stane Žerovnik, Marjetka Škodlar, Sonja Čvek, Dom starejših občanov Vič, Roza Mičevski, Mirjam Režek in Franci Prek.

STANE ŽEROVNIK

V Horjulu kmalu lepši nakupi

SGP Grosuplje uspešno gradi novo samoopstrežno trgovino Mercatorja v Horjulu, ki bo nared tja do konca leta. Tako bo na voljo več prodajnega in skladišnega prostora in zaradi tega se krajani nadejajo hitrejši postrežbe.

FRANCE BRUS

V stari horjulski trgovini z mešanim blagom

IZ KS DOBROVA

Namesto cvetja prispevali za gradnjo mrliške vežice

Zaradi pomanjkanja pokopaliških površin smo v naši KS že v letu 1979 pristopili k pridobivanju prvih dokumentov za razširitev pokopališča.

V vseh teh letih smo uspeli pridobiti vse projekte in gradbeno dokumentacijo ter kupiti zemljišče za gradnjo v površini 8000 kvadratnih metrov.

V letu 1985 smo končali z izgradnjo pokopnih površin za 90 grobov in pridobili uporabno dovoljenje. Koncem leta 1986 pa smo pričeli s pridobivanjem gradbene dokumentacije za gradnjo mrliške vežice, ki jo doslej nismo imeli. Mrliška vežica je sedaj v gradnji in upamo, da jo bomo v letošnjem letu zgradili do III. gradbene faze kljub temu, da so cene gradbenega materiala vsak dan večje. Če bomo hoteli vežico in dostop do vežice končati v prihodnjem letu, bomo potrebovali tudi finančno pomoč kranjov. Za del finančnih sredstev smo že zaprosili Komunalno skupnost ljubljanskih občin.

Del finančnih sredstev pa bi lahko zbrali s sredstvi, ki se doslej namenjujejo za nakup vencev in cvetja, ki pa po nekaj dneh ovene. Svet KS Dobrova je že pred leti obravnaval predlog nekaterih kranjov, ki so predlagali,

da naj bi namesto nakupa vence ali drugega cvetja prijatelji, znanci, sodelavci pokojnika namenili ta sredstva za izgradnjo mrliške vežice.

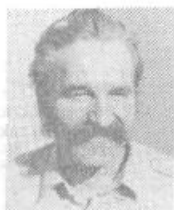
V ta namen je dala KS izdelati žalno vizitko na kateri bo na prvi strani napisano ime darovalca, na notranji strani pa znesek, ki je vplačan KS. KS bo darovalcu izdala vizitko s potrdilom o vplačilu. Vizitko se nato položi pred krsto, ravno tako kot venec ali cvetje.

Z darovanjem zneskom KS res ne bo zgradila celotnega objekta mrliške vežice, vendar pa bomo s pomočjo vseh možnih virov lažje prišli do prepotrebnih sredstev za izgradnjo novih grobov, predvsem pa vežice in dostopa na novo pokopališče.

K tej humani akciji so nekateri kranjani vaške skupnosti že pristopili in doslej prispevali: Vodovodni odbor Dobrova – namesto cvetja v letu 1985 5.000 din, VS Selo – namesto cvetja za sosedo v letu 1985 5.000 din, VS Selo – namesto cvetja za sosedo v letu 1986 14.000 din, Krek Stane, Horjulska c. – prostovoljni prispevek v letu 1986 – 12.000 din.

Vse darovalce bomo enkrat letno objavili v glasilu Naša komuna.

rezervoarje. Franc Dolšak pravi o tem: »Treba bo na vsak način zgraditi skupni vodovod z okoliškimi vasi kot so – Mala Slevica, Dolska vas in Dolina. V Podstrmecu je dovolj izvirov, ki bi ga napajali, le treba se je lotiti njegove realizacije.«

Franco Dolšak:
»Če bi nam od vsakega kubika lesa primaknili samo en odstotek, bi bil problem ceste rešen.«

Kdo bo popravil zadrugi dom?

Hitreje pa se očitno premika na nekaterih drugih toriških družbenega življenja v kraju. Že pred leti so se

Karlovcani dokopali do nove trgovine (zanjo skrbijo Kmetijska zadruga Velike Lašče), letos so dobili javno razsvetljavo, pod streho pa je tudi novi gasilski dom, za katerega so največ prispevali kranjani sami. Zgradba bi bila že nared, vendar pa je prav zdaj ob koncu zmanjkalo denarja za njeno notranjo opremo in fasado.

Prav pomanjkanje denarja ali pa pravega interesa pa je najbrž krivo, da tudi krajevni zadrugi dom še naprej žalostno propada. Zgradbo, ki je sprva služila graščaku Kozlarju kot letni dvorec in je bila med vojno požgana, so po vojni temeljito obnovili, potem pa se zanjo ni brigal nihče več. Zdaj njene prostore že več let koristi mladina in gostinci, in ne ene ne druge očitno ne moti, da je streha že čisto dotrajana. Kdove, morda ne bi bilo tako odveč, ko bi jo lastnik, Kmetijska zadruga Velike Lašče, po zgledu nekaterih drugih krajev odstopil v uporabo neki delovni organizaciji, in ne bi bilo več treba vsem domačinom za kruhom v Ribnico in Ljubljano, tako kot zdaj.

BRANKO VRHOVEC

Stari zadrugi dom opominja: kdo bo skrbel zanj?